

ISKARI

KRISTEN CICCARELLI

vertaald door Maria Postema

Blossom
BOOKS

Lieve lezer,

Het is nogal een vergelijking maar als ik dit boek zou moeten pitchen, dan zeg ik: Daenerys Targaryen (je weet wel, die kick-ass khaleesi uit *Game of Thrones*) meets *The Gladiator*. Maar dan in een prachtige setting die me heel erg doet denken aan Noord-Afrika, compleet met medina's, kashba's en soeks. De *Iskari*-trilogie zit propvol heldhaftige vrouwen (en oké, ook een paar stoere mannen), geweldige actiescènes en... draken. DRAKEN! Ja, we lazen meer verhalen over draken en ook meer verhalen over heldhaftige, vrijgevochten hoofdpersonen die een keuze moeten maken, maar je las er nog nooit eentje zoals dit.

Kristen Ciccarelli heeft een te gekke wereld geschapen. Het boek heeft zo ontzettend veel sfeer dat je jezelf makkelijk in deze nieuwe wereld waant. Je proeft haast de specerijen, je ruikt de bijbehorende geuren, je voelt de hete zon branden en je ziet bijna het droge stof door de lucht dwarrelen. Voeg daar een paar intrigerende culturen aan toe en je hebt een serie om verliefd op te worden.

In *De laatste Namsara*, het eerste deel van de *Iskari*-trilogie, leef je mee met Asha, die in opdracht van haar vader op draken jaagt. Als ze door hem wordt uitgehuwelijkt aan de meest verschrikkelijke man ooit, geeft hij haar een voorbehoud: als ze hem de kop van Kozeu bezorgt, gaat ze vrijuit. Kozeu is alleen niet meer gespot sinds hij een paar jaar terug haar medina aanviel én dan wordt hij ook nog beschouwd als een heilige draak. Zelfs de meest goddeloze jager zou het niet aandurven om op Kozeu te jagen – als hij hem al zou kunnen vinden. Maar Asha zou Asha niet zijn als ze de uitdaging niet aan zou gaan en hiermee haar eigen toekomst drastisch op het spel zet.

Heel veel leesplezier! Ik ben onwijs benieuwd wat je ervan vindt. Ik hoop dat het verhaal van Asha, Safire en Torwin je net zo mee zal slepen als het met mij heeft gedaan.

#spreadthebooklove!

Liefs, Myrthe

Uitgever Blossom Books

Voor Joe:
*kameraad, geliefde en kampioen van al mijn
dromen*

Vertel de wereld wat je vindt van #IskariNL
Vind ons: @blossombooks

NUR285 / JD101701

© 2017 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2017 Kristen Ciccarelli

Oorspronkelijke titel: *Iskari. The Last Namsara*

Published by arrangement with The Bent Agency

Nederlandse vertaling: Maria Postema

Omslagillustratie: Elsa Kroese

Omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl**

Eén

Asha lokte de draak met een verhaal.
Het was een heel oud verhaal, ouder dan de bergen achter haar, een verhaal dat in haar binnenste lag te sluimeren, en Asha moest diep graven om het naar boven te krijgen.

Ze vond het verschrikkelijk. Het was verboden, gevaarlijk en soms zelfs dodelijk om zulke verhalen te vertellen. Maar nadat ze deze draak al tien dagen door het rotsachtige laagland had achtervolgd, was het eten voor haar jachtslaven op. Ze kon kiezen: zonder draak terug naar de medina, of haar vaders verbod op de oude verhalen overtreden.

Asha was nog nooit zonder buit teruggekeerd, en dat was ze nu ook niet van plan. Ze was tenslotte wel de Iskari, en ze moest haar aandeel leveren.

En daarom vertelde ze het verhaal.

Stiekem.

Terwijl haar jagers dachten dat ze haar bijl aan het slijpen was.

De draak kwam tevoorschijn, een verraderlijk wezen dat uit de roodgouden aarde kronkelde. Zand stroomde glinsterend als water van zijn lijf en onthulde dof grijze schubben in dezelfde kleur als de rotsen.

Hij torende boven Asha uit, drie keer zo groot als een paard, en sloeg

met zijn gevorkte staart terwijl zijn spleetogen zich richtten op het meisje dat hem had geroepen. Het meisje dat hem *in de val had gelokt* met een verhaal.

Asha floot om haar jachtslaven duidelijk te maken dat ze achter hun schild moesten gaan staan en wuifde vervolgens haar boogschutters weg. Deze draak had zich de hele nacht verscholen onder het koude woestijnzand. De zon kwam nog maar net op en zijn lijf was niet warm genoeg om te kunnen vliegen.

Hij kon niet weg. En een draak die niet weg kon vocht hard.

Asha's linkerhand omklemde een langwerpige schild en haar rechterhand ging naar haar werpbijl aan haar heup. Het harde espartogras raltelde rond haar knieën terwijl de draak om haar heen cirkelde en wachtte tot haar aandacht zou verslappen.

Dat was zijn eerste fout. Asha's aandacht verslapte nooit.

Zijn tweede was om haar met vlammen te bestoken.

Asha was niet meer bang voor vuur sinds de Eerste Draak haar persoonlijk een akelig litteken langs de rechterkant van haar lichaam had bezorgd. Nu was ze van top tot teen gehuld in een vuurvast pantser, gemaakt van de huiden van alle draken die ze had gedood. Het gelooide leer zat stevig rond haar lichaam gesespt en haar lievelingshelm – die met de zwarte hoorns die op een drakenkop leek – beschermde haar tegen drakenvuur.

Ze hield haar schild omhoog tot de vuurzee wegebde.

Nu hij zijn adem had verbruikt, gooide Asha haar schild op de grond. Ze had honderd hartslagen de tijd voor het zuur in zijn longen was aangevuld en hij weer vuur kon spuwen. Ze moest hem doden voor het zo ver was.

Asha trok haar bijl. Het gebogen ijzeren blad blonk in het vroege ochtendlicht. De houten steel was glad gesleten onder haar met littekens bedekte vingers. Hij paste perfect in haar hand.

De draak siste.

Asha kneep haar ogen samen. *Tijd om jou een kopje kleiner te maken.*

Voordat hij op haar af kon komen, mikte ze en gooide haar bijl – recht naar zijn kloppende hart. Het wapen boorde zich in zijn lijf en de draak krijste. Hij ging spartelend tekeer terwijl zijn bloed op het zand stroomde. Met knarsende tanden keek hij haar ziedend aan.

Er kwam iemand naast Asha staan, waardoor ze werd afgeleid. Ze keek opzij en zag haar nichtje Safire, die de steel van een puntige hellebaard in het zand stak. Safire staarde naar de kronkelende, krijsende draak. Haar donkere haar was afgesneden bij haar kin, waardoor haar schuine jukbeenderen en een verbleekte blauwe plek op haar kaak goed te zien waren.

‘Ik zei dat je achter de schilden moest blijven,’ gromde Asha. ‘Waar is je helm?’

‘Ik zag niks met dat ding op. Ik heb hem bij de jachtslaven laten liggen.’ Safire droeg jachtkleding van geloid leer, haastig door Asha in elkaar genaaid, en haar handen werden beschermd door Asha’s hittebestendige handschoenen. Er was geen tijd geweest om een tweede paar te maken.

De bloedende draak sleepte zich over het zand naar Asha toe. Zijn schubben schraapten. Zijn adem floot.

Asha pakte de hellebaard. Hoeveel tijd was er verstreken sinds hij vuur had gespuwd? Ze had het niet goed bijgehouden.

‘Achteruit, Saf. Ga achter de schilden staan.’

Safire verroerde zich niet. Staarde alleen maar als betoverd naar de stervende draak terwijl zijn kloppende hart vertraagde.

Boem-boem.

Boem... boem.

Het geschraap stopte.

De draak bracht zijn kop naar achteren en schreeuwde vol haat naar de Iskari. Vlak voordat zijn hart ophield met kloppen, schoten er vlammen uit zijn keel.

Asha ging voor haar nichtje staan.

‘Liggen!’

Asha had nog altijd haar blote hand uitgestoken. Onbeschermd. Vuur verzwolg haar vingers en handpalm, verschroeide de huid. Ze onderdrukte haar gegil terwijl de pijn haar doorboorde.

Toen het vuur wegebde en de draak dood in elkaar zakte, draaide Asha zich om en zag Safire ongedeerd in het zand op haar knieën zitten. Beschermd tegen de vlammen.

Asha slaakte een bibberige zucht.

Safire staarde naar de hand van haar nicht. ‘Asha. Je bent verbrand.’

Asha zette haar helm af en bracht haar hand naar haar gezicht. Er verschenen blaren op de verkoolde huid. De felle, hete pijn verschroeide haar.

Paniek golfde door haar heen. Ze was al acht jaar niet meer door een draak verbrand.

Asha keek naar haar jachtsslaven, die nu allemaal hun schild lieten zakken. Ze droegen geen pantsers, alleen ijzer – ijzer in hun pijlen, hellebaarden en speren, ijzer in hun halsbanden. Hun ogen waren op de draak gericht. Ze hadden niet gezien dat de Iskari was verbrand.

Mooi zo, dacht ze. Hoe minder getuigen, hoe beter.

‘Drakenvuur is giftig, Asha. Je moet het behandelen.’

Asha knikte. Maar ze had niets meegenomen tegen brandwonden. Zulke middeltjes had ze nog nooit nodig gehad.

Om de schijn op te houden liep ze naar haar tas. Achter haar zei Safire heel zachtjes: ‘Ik dacht dat ze geen vuur meer spuwden.’

Asha verstijfde.

Ze spuwen geen vuur zonder verhalen, dacht ze.

Safire kwam overeind en veegde het stof van haar leren pantser. Plichtsgetrouw meed ze Asha’s blik toen ze vroeg: ‘Waarom zouden ze nu opeens vuurspuwen?’

Ineens wilde Asha dat ze haar nichtje thuis had gelaten.

Maar als ze Safire thuis had gelaten, zou haar nichtje niet alleen een

verbleekte blauwe plek op haar kaak hebben. Dan zou het nog veel erger zijn.

Twee dagen voordat Asha aan deze jacht begonnen was, had ze Safire aangetroffen terwijl ze door soldats in haar eigen kamer in een hoek was gedreven. Ze had wel een vermoeden hoe die zonder sleutel naar binnen waren gekomen.

Zodra Asha de kamer in kwam, hadden ze zich in paniek voor de Iskari uit de voeten gemaakt. Maar wat zou er de volgende keer gebeuren? Asha zou dagenlang op jacht zijn en haar broer Dax was nog altijd in het struikland om samen met Jarek, de commandant, over vrede te onderhandelen. Niemand kon een oogje op hun skralnichte houden als Asha op jacht was. En daarom had ze Safire meegenomen. Want er was één ding nog erger dan met lege handen thuiskomen, en dat was thuiskomen terwijl Safire weer in de ziekenkamer lag.

Asha's nichtje liet zich niet van de wijs brengen door haar stilzwijgen.

'Weet je nog dat je vroeger bij zonsopgang vertrok en voor het eten terugkwam met een draak? Waar is die tijd gebleven?'

Asha werd duizelig van de allesoverheersende pijn in haar verschroei-de hand. Ze moest haar uiterste best doen om helder te blijven nadenken.

'Misschien was het toen allemaal te makkelijk,' zei ze terwijl ze naar haar jachtslaven floot om aan te geven dat ze de draak aan stukken moesten snijden. 'Misschien hou ik wel van een uitdaging.'

In werkelijkheid nam het aantal draken al jaren af en werd het steeds moeilijker om hun koppen naar haar vader te brengen. Daarom had ze stiekem haar toevlucht gezocht tot de oude verhalen – om ze te lokken. De oude verhalen trokken draken aan zoals juwelen mannen aantrokken. Geen draak kon een hardop verteld verhaal weerstaan.

Maar de verhalen lokten de draken niet alleen. Ze maakten ze ook sterker.

Vandaar het vuur.

Het zat zo: waar de oude verhalen hardop verteld werden, waren

draken, en waar draken waren, werd verwoest, verraden en verbrand. Vooral verbrand. Asha wist dat als geen ander. Haar gezicht was het bewijs.

Met een zucht gaf Safire het op.

‘Ga die brandwond behandelen,’ zei ze, en ze liet haar hellebaard recht-op in het zand staan terwijl ze op het enorme beest afliep. Terwijl de slaven ook naar de draak toe kwamen liep Safire er helemaal omheen om het lijf te bekijken. De matgrijze schubben gaven hem een perfecte schutkleur in de bergen en zijn hoorns en stekels waren van zuiver ivoor, allemaal nog heel en zonder barsten.

Nu Safire weg was probeerde Asha haar verbrande vingers te strekken. Ze klemde haar kiezen op elkaar tegen de felle pijn. Het laagland om haar heen vervaagde tot een onscherp landschap van rood zand, lichtgeel gras en grijze rotsvlekken. Ze stonden op de grens. Nog niet in de uitgestrekte woestijn ten westen van hier, en ook niet in de donkere, onherbergzame bergen ten oosten van hier.

‘Wat een mooie!’ riep Safire.

Asha probeerde zich op haar nichtje te concentreren, die net zo vaag werd als de omgeving. Ze schudde haar hoofd om haar zicht scherp te krijgen. Toen dat niet lukte zocht ze steun bij Safires hellebaard.

‘Wat zal je vader blij zijn.’ De stem van haar nichtje klonk dik en gedempt.

Als mijn vader toch eens wist hoe het echt zat.

Asha deed haar uiterste best om het tollende landschap tot stilstand te brengen. Ze greep de hellebaard nog steviger beet en tuurde naar haar nichtje.

Safire baande zich een weg door de slaven, van wie de messen flitsten in de stralende zon. Asha hoorde dat ze de steel van de bijl pakte die in de draak stak. Ze hoorde dat Safire zich met de hak van haar laars schrap zette tegen de geschubde huid. Asha hoorde zelfs dat ze het wapen uit het beest trok terwijl het volle, kleverige bloed op het zand gutste.

Maar ze zag haar niet. Niet meer.

De hele wereld was wazig en wit geworden.

‘Asha...? Gaat het wel?’

Asha drukte haar voorhoofd tegen het platte staal van de hellebaard. De vingers van haar ongeschonden hand kromden zich als klauwen om de ijzeren schacht terwijl ze tegen de duizeligheid vocht.

Ik zou meer tijd moeten hebben.

Gehaaste voetstappen kusten het zand.

‘Asha, wat is er?’

De grond kantelde. Asha voelde dat ze omviel. Werktuigelijk stak ze haar hand uit naar haar skralnichtigje. Die haar volgens de wet niet mocht aanraken.

Safire hapte naar adem en deed een stap naar achteren, buiten haar bereik, zodat de afstand tussen hen groter werd. Asha probeerde haar evenwicht te bewaren. Toen dat niet lukte, zakte ze op het zand.

Ook al gleed Safires blik naar de jachtslaven – ook al begreep Asha dat ze bang was voor hun oordeel, niet voor het hare – toch stak het. Het stak altijd.

Maar slaven praatten. Dat wist haar nichtje beter dan wie dan ook. Roddelende slaven hadden Safires ouders verraden. En op dit moment werden ze omringd door slaven. Slaven die wisten dat Safire Asha niet mocht aanraken, dat ze Asha niet eens recht mocht aankijken. Niet met het skralbloed dat door haar aderen stroomde.

‘Asha...’

Opeens kreeg de wereld zijn normale vorm terug. Asha knipperde met haar ogen. Er lag zand onder haar knieën. In de verte lag de horizon, een roodgouden streep tegen een turkooizen lucht. En voor haar lag de verslagen draak: duidelijk, grijs en dood.

Safire ging op haar hurken voor haar zitten. Te dichtbij.

‘Niet doen,’ zei Asha feller dan ze bedoelde. ‘Het gaat prima.’

Ze kwam overeind en beet op haar tanden tegen de verschroeiende

pijn in haar hand. Het gif kon onmogelijk zo snel werken. Ze was uitgedroogd – dat was alles. Ze had gewoon wat water nodig.

‘Je zou hier helemaal niet moeten zijn,’ riep Safire haar zorgelijk na. ‘Je verbintenis is al over zeven dagen. Je zou je erop moeten voorbereiden in plaats van ervoor weg te lopen.’

Asha’s voeten aarzelden. Ondanks haar brandende hand en de gestaag opkomende zon kreeg ze het koud vanbinnen.

‘Ik loop nergens voor weg,’ kaatste ze terug terwijl ze naar de groene strook in de verte staaarde. De Rift. Haar enige vrijheid.

Er viel een stilte die alleen werd doorbroken door het geluid van de slaven die hun vilmessen slepen. Langzaam kwam Safire achter haar staan.

‘Ik heb gehoord dat drakenharten erg in de mode zijn tegenwoordig.’ Asha hoorde de behoedzame glimlach in haar stem. ‘Vooral als verlovingsgeschenk.’

Asha trok een vies gezicht bij het idee. Ze hurkte naast haar jachttas, die gemaakt was van stevig drakenleer. Safire bleef staan terwijl ze haar waterzak eruit haalde.

‘De rode maan verdwijnt over zeven dagen, Asha. Heb je überhaupt al nagedacht over je verlovingsgeschenk?’

Asha kwam overeind om een waarschuwing naar haar nichtje te grommen en de wereld begon weer te draaien. Met pure wilskracht hield ze hem op zijn plek.

Natuurlijk had ze erover nagedacht. Elke keer dat Asha opkeek naar die afschuwelijke maan – telkens weer iets smaller dan de dag ervoor – dacht ze erover na: het geschenk en de bruiloft en de jongeman die ze binnenkort *echtgenoot* zou noemen.

Het woord bleef hard als een steen in haar binnenste liggen. Het zorgde ervoor dat alles weer scherp werd.

‘Toe nou,’ zei Safire met een glimlachje, haar ogen op de heuvels gericht. ‘Een ranzig, bloederig drakenhart? Dat is het perfecte cadeau voor een man die zelf geen hart heeft.’

Asha schudde haar hoofd. Maar Safires glimlach was aanstekelijk. 'Moet het nou echt zo smerig?'

Net op dat moment verscheen er in de verte een roodgouden stofwolk achter Safire, uit de richting van de medina.

Het eerste wat door Asha heen schoot was *zandstorm* en ze wilde een gejaagd bevel geven, maar ze stonden hier in het rotsachtige laagland, niet midden in de woestijn. Asha tuurde in de verte en zag dat er twee paarden op weg waren naar haar jachtgezelschap. Het ene paard had geen ruiter en op het andere reed een man in een mantel; de ruwe wol was rood van het zand dat zijn paard liet opstuiven. Om zijn nek zat een gouden halsband die flitste in de zon en aangaf dat hij een van de kashbaslaven was.

Hij galoppeerde naar haar toe en Asha stak haar verbrande hand achter haar rug.

Toen het zand was neergedaald trok de oudere slaaf zijn merrie naar zich toe. Zijn grijze haar was nat van het zweet. Hij kneep zijn ogen samen tegen het trillende zonlicht.

'Iskari,' zei hij, hijgend van het snelle rijden. Hij keek naar de zwiepende manen van zijn paard en meed gehoorzaam Asha's blik. 'Uw vader wil u spreken.'

Achter haar rug greep Asha haar pols vast. 'Dat komt goed uit. Vanavond zal ik hem deze drakenkop bezorgen.'

De slaaf schudde zijn hoofd en bleef naar zijn paard staren. 'U dient onmiddellijk terug naar de kashba te komen.'

Asha fronste haar wenkbrauwen. De drakenkoning onderbrak haar jacht nooit.

Ze keek naar de ruiterloze merrie. Het was Oleander, haar eigen paard. Haar roodbruine vacht glom van het zweet en een veeg rood zand bedekte de witte ster op haar voorhoofd. In het bijzijn van haar ruiter ging Oleanders hoofd nerveus op en neer.

'Ik kan hier wel helpen met de laatste dingen,' zei Safire. Asha draaide

zich naar haar om. Safire durfde niet naar haar gezicht te kijken. Niet onder de waakzame blik van een koninklijke slaaf. 'Ik zie je straks thuis.' Safire maakte de leren riempjes van haar geleende jachthandschoenen los. 'Deze had je nooit aan mij moeten geven.' Ze liet ze van haar handen glijden en stak ze uit naar Asha. 'Ga maar gauw.'

Zonder op haar protesterende rauwe huid vol blaren te letten trok Asha de handschoenen aan, zodat haar vaders slaaf haar verbrande hand niet zou zien. Ze draaide zich om, pakte de teugels van Oleander en slingerde zich in het zadel. Oleander hinnikte en wiebelde onder haar, en ging er toen in galop vandoor zodra ze een duwtje van Asha's hakken voelde.

'Ik zal het hart voor je bewaren!' riep Safire terwijl Asha zo snel mogelijk terugreed naar de medina en het rode zand liet opstuiven. 'Mocht je nog van gedachten veranderen!'

In den beginne...

...was de Oude eenzaam. Daarom maakte hij twee metgezellen voor zichzelf. De eerste schiep hij uit hemel en geest en noemde hij Namsara. Namsara was een kind van goud. Als hij lachte, schenen er sterren uit zijn ogen. Als hij danste, kwamen oorlogen ten einde. Als hij zong, werden ziektes genezen. Zijn aanwezigheid was een naald die de wereld aan elkaar naaide.

De Oude schiep de tweede metgezel uit bloed en maanlicht. Hij noemde haar Iskari. Iskari was een kind vol zorgen. Waar Namsara blijdschap en liefde bracht, bracht Iskari dood en verderf. Als Iskari rondliep, verstopten de mensen zich in hun huizen. Als ze praatte, huilden de mensen. Als ze joeg, trof ze altijd doel.

Bedroefd over haar aard ging Iskari naar de Oude en vroeg hem om haar opnieuw te maken. Ze haatte de kern van haar wezen: ze wilde meer op Namsara lijken. Toen de Oude weigerde, vroeg ze waarom. Waarom mocht haar broer dingen maken terwijl zij ze kapotmaakte?

De wereld heeft evenwicht nodig, zei de Oude.

Woedend verliet Iskari de oppergod om op jacht te gaan. Ze bleef dagen weg. Dagen werden weken. Haar woede werd groter en haar bloeddorst onverzadigbaar. Ze doodde meedogenloos, zonder wroeging, en al die tijd zwol de haat in haar aan. Ze haatte haar broer omdat hij vrolijk en geliefd was. Ze haatte de Oude omdat hij hem zo gemaakt had.

Dus de volgende keer dat ze ging jagen, zette Iskari haar vallen voor de Oude zelf.

Dat was een gruwelijke fout.

De Oude trof Iskari hard en gaf haar een litteken zo lang en breed als het Riftgebergte. Omdat ze geprobeerd had hem te doden ontnam hij haar haar onsterfelijkheid, rukte die als een zijden kledingstuk van haar lijf. Om haar te laten boeten voor haar daad vervloekte hij haar naam en stuurde hij haar in haar eentje de woestijn in, geteisterd door striemende wind en gierende zandstormen. Om onder de dorre zon te verschrompelen. Om onder de ijskoude mantel van de nacht te bevriezen.

Maar ze stierf aan de hitte noch de kou.

Ze stierf aan een ondraaglijke eenzaamheid.

Namsara speurde de woestijn af naar Iskari. De hemel veranderde zeven keer voordat hij haar lichaam in het zand gevonden had, haar huid geblakerd door de zon, haar ogen verslonden door kraaien.

Bij de aanblik van zijn dode zus viel Namsara op zijn knieën en huilde.